

Պարույր Սևակ

Ծառերի օգնությամբ

Չէ՛, շա՛տ եղավ,
Էլ շա՛տ եղավ այս թթվադեմ փնթփնթոցը...
Ծառերն անգամ
Ունեն իրենց բարությունը՝ զով ստվերը,
Որ անվճար մեզ են հանձնում,
Որպեսզի մենք նստենք նրանց բարության մեջ
Ու... չարանա՞նք՝
Եթե անգամ ոչ խեղճ հողի,
Ապա նրա թեկուզ և վատ տիրո՞ջ վրա...
Բայց ծառերը նաև կանաչ սլաքներ են,
Որ մեզ անխոս հրավիրում
Ու խնդրում են նայել... վերև՝...
Կույրե՞րն են միշտ քայլում՝ դեմքը վերև տնկած:
Իսկ մշտապես ցած նայողը կույր չէ՞ արդյոք...
Եկեք մենք էլ վերև նայենք՝
Ո՛չ թե կույրի, այլ ծառի՛ պես,
Որպեսզի մեզ երբեմն զգանք
Քիչ ավելի մոտիկ օդին, քան թե հողին...
Իսկ շատ չեղա՞վ մեր այս տոտիպ քնծիծաղը
Սրա՛ - նրա՛
Ամե՛ն ինչի,

Կյանքի՛ վրա:
Բավական՛ն է.
Եկեք ժպտա՛նք,
Եվ ո՛չ թե լոկ մեր շուրթերով ու աչքերով,
Այլ ո՛ղջ մարմնով՝ այնպե՛ս, ինչպես
Ամբողջ մարմնով է կատարվում ամեն մի պար:
Թե չէ անվերջ փնթփնթալով կյանքի վրա
Արդեն կյանքն ենք վիրավորում շա՛տ ավելի,
Քան կյանքն է մեզ վիրավորել...
Թող ծառերը գրկախառնվեն
Իրենք իրենց բարության հետ՝
Զով ստվերի,
Ու քիչ քնեն,
Որ... չլսե՛ն մեր քացախած քրթմնջոցը,
Իսկ մենք
Նրանց մատնանշիչ սլաքներին հետևելով՝
Նայենք վերս՛,
Մտերմանանք ա՛յն օդի հետ,
Որ իշխում է ոչ թե հողի տիրո՛ջ վրա,
Այլ հենց նաև հողի՛ վրա, նաև հողի՛:
Մտերմանանք ա՛յն օդի հետ,
Որ չի անցնում լոկ մարդկային շնչափողով,
Այլ փողով արդարությա՛ն՝
Շեփորելով և ՛ արյունոդ կարեկցանքի,
Ե՛վ արյունոտ հաղթանակի,
Ե՛վ ծանրագին ուրախության
Բեթիովենյան երգը հուժկու...
Ու եթե դեռ ոմանք պիտի կրկին գրկեն
Ծանոթ թառը
Եվ օրորեն իբրև մանկան, որ... լաց լինի,

Ապա ինքըս

Ձե՛զ եմ ուզում իբրև մանկան իմ գիրկն առնել,

Ի՛նձ եմ ուզում իբրև մանկան իմ գիրկն առնել

Եվ օրորե՛լ,

Եվ օրորե՛լ,

Որ այսուհետ... չթնգթնգաք,

Որ այսուհետ... չթնգթնգամ...

04.II.1964թ.

Երևան

